

indíttvány egy valódi biztonsági rendszer kialakítását illetően, amely végleges biztosítékot nyújtana Európának a terjeszkedési törekvésekkel és agresszió veszélyével szemben.

A jelenlegi helyzet kétségtelenül mutatja, hogy e nagyhorderejű probléma megoldását még nem találták meg. Mindenesetre egyre világosabb, hogy az európai béke és a világbéke valódi érdekei megkövetelik, hogy az eddiginél sokkal előrelátóbb módon lássanak hozzá a német militarizmus esetleges veszélyének elhárításához.

Véleményem szerint a probléma ilyen módon való felvetése nagy mértékben hozzájárulna az osztrák kérdés és a német kérdés megoldásához és az olyan feltételek megteremtéséhez, hogy

a Szovjetunió kénytelen legyen visszavonni csapatait a saját területére.

Ebből az új szempontból kellene tekinteni a német militarizmus problémájára és ebből a szempontból kiindulva biztonságot lehetne nyújtani egész Európának, hogy ne érezzen többé veszélyt erről az oldalról. Ez pedig nyilván nagyban hozzájárulna a világbiztonság általános méretű fokozásához.

Ez természetesen csak egyik része az európai biztonság és a világbiztonság problémájának. Európa nyilván csak akkor érezheti magát biztonságban, ha olyan egységes és oszthatatlan rendszert építenek ki, amely valóban biztonságot nyújt minden terjeszkedési törekvéssel szemben.

JOZSE SZMOLEJ

B e k ö s z ö n t ő

Az estétől félek...

*Az estétől félek,
hogy jönnek az éjék,
mikor az álomom,
hiába várom.*

*Míg tollam ír,
csendben sír
bölcső szívemben
újszülött versem.*

*S ha virradóra,
riaszt az óra,
és vadul énekel,
hogy máris menni kell,*

*mert munka vár
s az életár
mosoly képibe
Vet örvényibe.*

*Ilyenkor én is
Látom, hogy mégis
Szép a munkanap
S hogy szeretsz; csak*

*az estétől félek,
hogy jönnek az éjék,
mikor az álomom,
hiába várom.*

1954 január.

íj. BANKA LAJOS JÓZSEF

Vivódás

*Köröttem vidám, boldog emberek,
De én mosolyogni sem merek.
Mert érzem hogy sebzett szívem
Fáradtan reszket, hisz nem pihen
Nyolc hosszú nap óta,
Mikor ajkadnak riadt csókja
Rámlehel kinn az utcán.
Tudtam, hogy nekem most már
Nyitott sír lesz az élet.
Mint szemfedél, — a gyötrő évek —
Takarják véres könnyeim.*

*Számomra mit sem ér a világ.
Mint hervadón elszáradt virág,
Olyan a szép emlékezet.
— Mely rám rontott, megfékezett,
Hogy maradjak itt, hol a nyomok,
Az őszi és téli alkonyok.
Bimbóba tört reményt rejtenek,
Míg egyszer a béna idő ölébe ejtenek,
Hogy feledjem csodás szemedet,
Lágy karodat, duzzadó kebledet
Sugárzó mosolyod, illatos hajad
Igérő, ámtító szerelmes szavad.*

*És mégis elmegyek, nem maradok itt,
Eltörölöm az emlék gyötrő nyomait.
Egy sor végén sebes versem májd megáll,
Mert lefogja szelíden kezem a halál.*

1954 január.

íj. BANKA LAJOS JÓZSEF